

Երկրիս կարողները յայտնապէս խեղձը ցեր են . և ամենէն ուժով մարդիկը ինքն իրեննուն իրենց տկարութիւնը կը խոստովանին :

Պէտք է որ ամէնքնիս սրբոյն (զոստինոսի հետ այս ցաւազին ողբը կըրկնենք . “ Ա երցընենք մեր զլուխը , և մեր աջուշները գէալ ’ի անոր դարձը նենք , որուն թագաւորութիւնը ոչ կը սասանի և ոչ կը վերջանայ . որով , հետեւ այս երկրիս վրայ ամենեւին շեմտեսներ ոչ մարդ մը , և ոչ ընկեր ըութիւն մը որ տէրութիւնը կարենայ ազատել ” :

(ՄՆԱՑԱՆ ՈՒՐԻԾ ՍԱԴԱՄ)

ԲԱՆԱՍՏՐԱԿԱՆ ՏԵՂԵԿՈՒԹԻՒՆ

ՊԱՏՄՈՒԹԻՒՆ

Յաղթ Տէմւ :

Ո՞ւծին Առդովիկոսի գտրէն վերջը , որ Գաղղիացւոց մատենագրութեան սկի դարն եղաւ , շատ երկելի բանաստեղծներ ելան իրենց մէջ , բայց առաջններուն հաւասարող ընտիր ոճով Տըլ միայն եղաւ , որ Գաղղիական քերգողութիւնը շատ պայծառացուց իրեն սրանչելի գրուածքներովը :

Ծնաւ 1738^{ին} Վլեռմն քաղքին մօտ . մայրը ազնուական տնէ էր , բայց տղան շուտով որբ մնաց ծնողացմէ : Ձեռքը միայն 100 սկութ հասաւ ժառանգութենէն , որով ելաւ Փարիզ գնաց ու սկսաւ ուսմունք սորվիլ Լիզիէօ ըսուած դպրոցը , ուր մէկէն ցըցուց իրեն սրանչելի ձիրքերը , ջանքը ու յաջողութիւնը . վարպետներն ալ ձեռք զրին վրան որ առաջ գայ . իր ապագայ կենացն համար ապրուստ մը ձարել ուզելով՝ յանձն առաւ հասարակաց կը թութեն պարապել Պովիշի դպրոցը , լատին շարագրութեան վարժապետութիւն ընելով . վերջը մը տաւ Վմիէնի դպրոցը իրը բանասիրա-

կան ուամանց դասատու , ետքն ալ Փարիզու Ո՞ւարչի դպրոցը առաջին կարգի ուսմանց վարժապետ եղաւ : Ո՞չ պատուաւոր և միանգամայն տաժանաւոր աշխատութեց մէջ կը զբաղէր Ա երգիլիոսի Ո՞ւակականին հաշակաւոր թարգմանութեանը . աս բանիս համար երբոր Առդովիկոսի Առաջնինին խորհուրդ հարցուց՝ ան ալ բաւաւ թէ “ Խիստ յան , զուգն բանի ձեռք զարկեր ես , . բայց երբոր աեսաւ անոր մէկ թարգմանած կտորը ոչ միայն հաւնեցաւ , այլ նաև յորդորեց որ առաջ տանի . և երբոր 1769^{ին} հրատարակեց այս գործքը , բոլոր Գաղղիա աչքը վրան դարձուց , և զարմանքով ընդունեցաւ . թէպէտ եղան նախանձորդներ ալ որ սկսան արհամարհէլ աս թարգմանութիւնը , բայց ինքը մեծ քերգողի անուն ժառանգեց , և վրան շատ շանցաւ՝ անդամընտրուեցաւ . Գաղղիական ձեմարանին : Բայց , ինչպէս որ ամէն ատեն մեծամեծ մարդկանց արդեանցը անձանաչ մարդիկ կը գտնուին , Ո՞ւիլիէօ անուանի սպարապետը գէմ կեցաւ այս ընտրութեանը , թագաւորին խմացընելով որ բանաստեղծը զէռ երիտասարդ է (թէպէտ 34 տարուան էր) . բայց ուրիշները աղէկ ձանձնալով Տըլ մեծութիւնը՝ երկու տարիէն նորէն ընտրեցին և աս անգամ թագաւորն ալ հաստատեց : Հաջորդեց Տըլ աս հոչակաւոր ընկերութեան մէջ Վոնդամին երկելի զիտուն ձանապարհորդին , որուն ձանապարհորդութեանց արդիւնքները այնպիսի ձշութեամբ և վարպետութեամբ գովեց՝ որ բոլոր ժողովականք ըսին , թէ մեր ամենէն գեղեցիկ ակադեմական ձառերուն կարգը կրնայ զրուիլ այս ձառը : Վիշտ ատենէն Գաղղիոյ դպրոցին լատին բանաստեղծութեան վարպետ զրին զինքը . հոնյայտնեց Տըլ իր վառվըռուն աշխայժը , վըսեմու շնորհալի զուրցուածքով մը անթիւ ունկնդիրներն զարմացուց : Ո՞ւկ կողմանէ ալ նոր զբքեր հրատարակելով իրեն անունը կը փառաւորիէր . ինչպէս 1780^{ին} հանեց իր երեկելի բոորդու-

պանտ¹ ըսուած բանաստեղծութիւնը . որուն երկու վերջի երգերը նկարագրական քերթութեան սքսանցէլի օրինակ կը սեպուին : Այ միջոցիս Արդուայի կոմնը (որ վերջը թագաւորեց Գաղղիոյ Լարուս Ժանուամբ) իրեն մասնաւոր խնամական էր , և աս գործքը անոր պաշտպանութեամբ հաներ էր , ինքն ալ առանձին սիրոյնշան մը ցուցընելուզելով՝ Աէն-Վէլիրին ըսուած աբբայութեան պատույ անունը տուաւ Տըլիլ առանց սրբազան աստիճան ունենալու : Այան կով Տըլիլ քանի զնաց զրաւոր երկասիրութեամբքը , և իր Աէկենասիրն բարերարութեամբը մեծցաւ , և ան ատենուան իմաստնոց ախորժելի եղաւ իր քաղցր բնաւորութեամբը : Կատ չանցաւ այսինքն 1784^{ին} ելաւ Գաղղիայէն ու Կուազէօլ-Լուֆֆիէ երևելի գիտնականին հետ , որ Կոստանդնուպոլիս գեսպան կ'երթար , ուզեց ընկերել , և աս առթով քալեց իր բաղձացած հռչակաւոր Յունաստանը , տեսաւ ու զարմացաւ Եւրիպիդէսի և Առփոկղի հայրենեաց աւերակներուն վրայ , և երևակայութիւնը վառեցաւ . անկէ անցաւ Պօլիս նոյն բարեկամին հետ , ու Պէօիիւրէի մէջ անցուց ամառը , և կարծես թէ իր բանաստեղծութիւնը բնութեան փոփոխ տեսարաններուն հետ կը փոխուէր . հոս զրեց իր երևելի բանաստեղծութիւնը , որ կ'ըսուի երեակայութէն² , ութը երգ . որուն մէջ աշխոյժն ու փափուկ իմաստները աղէկ կ'երևան և իր ամենէն երևելի գրուածներէն մէկն է :

Տարիէ մը դարձաւ Փարիզ , սկսաւ իր առջի պաշտօնները ձեռք առնուլ և փառօք կը կատարէր թէ Համալսարանը և թէ Գաղղիոյ դպրոցը . բայց զրժրազդ ատենէի հանդիպեցաւ . վասն զի քիչ ատենէն ելաւ Գաղղիոյ մեծ խոռվութիւնը , որ արգելք եղաւ իր ուսումնական աշխատանացը , և յաջողութեան ցը , և զիզած հարստութիւնն ալ կորունցուց . բայց այս ցաւալի վիճակին

մէջ ալ աղքատութեան վրայ աղուոր բանաստեղծութիւններ շինելով կը մը խիթարուէր . ինքն ալ ընկաւ խոռվարաց ատեանը , բայց կտրՃութեամբ մը ներկայացաւ անոնց . հօն անձանոթմարդ մը տաքութեամբ պաշտպան կեցաւ իրեն , ըսելով թէ Պէտք չէ բո . ու լոր բանաստեղծները սպաննել . հա . ու պա մէկ քանին ալ թողունք որ մեր ու յաղթանակները երգեն , : Յաղթեց աս պաշտպանին պատճառաբանութիւնը , և ազատեցաւ Տըլիլ : Քիչ ատենէն Արագեսթիէրին կողմանէ մէկը առաջարկեց որ երգ մը շինէ իրենց նոր հաստատած կրօնական հանդիսի մը համար , Տըլիլ մերժեց վեհանձնութեամբ անոնց խնդիրը . բայց վերջը երբոր նորէն խիստ կ'աղացէին խոռվարաց ան ատեն շինեց ազդու ոճով ու խելքով հրաժարական անմահութեանց նկարագիրը : Հրաշքով ազատելին վերջը՝ երբոր նայեցաւ որ անկարելի է ան սոսկալի չարեացը մէջ խաղաղ կեանք անցրնել ողբալով գնաց իր կնկանը հայրենիքը , հան լընցուց Ենէականին թարգմանութիւնը , որ քսան տարիէն 'ի վեր սկսեր էր : Տարիի մը ետե բոլորովին քաշուեցաւ Գաղղիոյէն , ու գնաց Օուիցերիի ՊալկամՊաղիէւա քաղաքը , անկէ ալ Աէնփիէր ըսուած կզզին , ուր առաւ Պէւնայի քաղաքակցութեան պատիւր , և այն զուարձալի առանձնութեանը մէջ լընցուց Երեւ Աւագուրանիւնէ Բընութեան¹ , և Գաղղիոյի մշականչ² ըսուած բանաստեղծութիւնները . որ առջի Բուրաստանը ըսածէն շատ վեր են թէ ընարութեամբ նիւթոյն և թէ կարգաւորութեամբ գործոյն : Արկուտարիէն անցաւ Պրունզվիք , հօն շարազրեց Գրչութէն ըսուած ընտիր բանաստեղծական զրուածքը . անկէ ելաւ զնաց Լոնտրա , ուր յաջողութեամբ

¹ գ.գ. Les Trois Règnes de la Nature.

² գ.գ. Les Géorgiques Françaises կամ l'Homme des Champs.

թարգմանեց Այլտոնի Դրախտ էրրաս-
սեալը և իր Բուրատառնոր կրկին տպելու-
ատենը շատ դրուագներ ալ աւելցուց :
Իսայց աս իրեն անդադար աշխատու-
թիւնը արդէն աչքին տեսութիւնը աւ-
րեր էր, վերջը նաև առողջութիւնն ալ
կորսընցուց : Կաթուած մը ունեցաւ,
որ աւելի տկարացուց զինքը : Խակ եր-
որ Գրաղղիոյ աէրութիւնը սկսաւ կար-
գի մտնել՝ Կափոլէնի կառավարութքը,
արուեստներն ու գիտութիւններն ալ
կը ծաղկէին . իր իմաստուն բարեկա-
մաց աղաւանացը լսելով 1802^{ին} դարձաւ
հայրենիքը լի փառօք և արդեամբք . և
ինչպէս որ կը վայէր՝ նորէն իր առջի
վարժապէտութիւնը առաւ Գրաղղիոյ
դպրոցին մէջ, և մոտաւ ուսումնարանը :
Խր առաջին անդամ ընդհանուր ժողովվ-
քին երենալը յաղթանակի մը նմանե-
ցաւ, որ ամէն անդամ ալ կը նորոգուէր :
Իսայց ինքը ոչ այն գովեստներէն զուար
ձացաւ, ոչ ալ երեսպաշտութիւն ըրաւ .
և չուզեց ուրիշներուն պէս՝ Կափոլէնի
փառաց նուիրելի իր քնարը : Ա երջի տա-
րիները աչուբներն զրեթէ կուրցած
հիւանդոտ կեանք մը անցուց . բայց աս
դժբախտութեան ժամանակը բարե-
բախտ զտնուեցաւ . վասն զի կինը և
բոլոր բարեկամներն ու ձանչուպները
քովէն չէին հեւանար որոնց ինքն ալ ե-
րախտազիտութեամբ չնորհակալ կ'ըլ-
լար . և ամենեին տրտունջ մը չէր ցու-
ցընէր քաշած ցաւերուն համար : Այն
վիճակին մէջն ալ Տըլլմոքին աշխոյժը
ու եռանդը չէր կորուսած, 1812^{ին} հրա-
տարակեց իրեն Կէնաչյունիւն կամ Խօ-
սահյունիւն ըսուած բանաստեղծութիւ-
նը, ուր կը նկարագրէ ընկերութեանց
անհաճոյ սովորութիւները Ա ապրիւէրի
հաւասար բարակամութեամբ . անկէ
վերջն ալ կ'աշխատէր ծէրութեան վրայ
նոր բանաստեղծութիւն մը շինելու, և
այս աշխատանքը չի լմընցուցած կեանքը
վՃարեց մայիսի 1^{ին} 1813^{ին}, 75 տա-
րուան : Կ ատ մեծ հանդիսով թաղե-
ցին զինքը և դագաղը բռնողները իր
աշկերտներն էին . կինն ալ կանգնեց
իրեն շիրիմմը, վրան աս պարզ վերտա-

ռութեսոմբս Յանովա Տեւան, ինչպէս
ինքն ալ կը փափաքէր կենդանութեան
ժամանակը :

Ոչ հին և ոչ նոր բանաստեղծից մէջ
չկայ Տըլլինն հաւասար մէկ մը որ այն-
չափ շատ և այնչափ աղուոր ոտանաւոր-
ներ գրած ըլլայ : Խմէ որ ամէն անդամ
չէ ջանացեր նորանոր գիւտից և կար-
գաւորութեան, բայց կը նամնք ըսել թէ
ոչ ոք ունեցեր է իրեն ոգին և ախոր-
ժակը, ան փափուկ զգացմունքը, և
Գրաղղիացւոց բանաստեղծական ոձին
խոր ձանաշմունքը . և ոչ ոք այն ազգու-
ներդաշնակութիւր տուած է իր լեզուին
և այն շնորհքն ու բեղմնաւորութիւնը
նաև ինչուան մանր պարագաներու :

Կ ատ սիրելի ու գովելի էր նաև ի-
րեն կենցաղավարութիւնը . իւր մարդա-
վարութիւնը, բնաւորութեան անու-
շութիւնը, սրտին բարութիւնը, զուար-
թութիւնը, խօսակցութեան աննմա-
նելի քաղցրութիւնը շատերուն սիրտը
իրեն կապեց և իր աս անուշբնաւորու-
թեանը համար մայրաքաղաքին բար-
ձրագոյն ընկերութեանց զարգն էր :
Վմենեին իր վրայ չէր խօսէր ինչուան
որ ստիպողական հարկ մը ըլլար, և
Որատիսի նման կամ երախտազիտու-
թենէ և կամ բարեկամութենէ ստի-
պեալ իրեն ոտանաւորները կը կրկնէր :

Վապինութեանց մէջ ամենէն աւել-
լի իրեն սիրելի երախտազիտութիւնն
էր, և իրեն առջև ապերախտութենէն
աւելի գաղրշելի ու ատելի մոլութիւն մը
չկար : Վմենեին իրեն ստացուածոց կորա-
տեանը վրայ չէր ցաւեր, բայց դառն
արտասուօք կ'ողբար իրեն բարեկամաց
կորուստը :

Տըլլի ոգւոյն և հանճարոյն մեր բա-
նասիրաց ալ ձաշակ մը տալու համար
կը դնենք հոս իր հոգւոյ անմահութեան
վրայ գրած երգին հայերէն թարգմա-
նութիւնը :

